

[Axel Kristensen.]

træning; der kan derfor ikke ske noget, før dr. Papa kommer.

Denne redegørelse behøver jeg ikke at gå dybere ind på. Jeg har ladet den omdele, tingets medlemmer kender den, ministrene kender den også, og længe før jeg lod den omdele, har jeg ladet den højtærede indenrigsminister få den, således at han har kendt den tidligere.

Denne redegørelse bygger på en samtale med dr. Papa den 16. januar 1962 kl. 8 om morgenen, førend hun har talt med nogen anden. Samme dags eftermiddag, eller i alt fald dateret samme dag, fremkommer der en klage fra hende på dansk, der på mange punkter lyder mærkelig. Den er ret teatralisk: hun har et godt forhold til det øvrige hospital, og sådan noget burde ikke kunne ske på et dansk hospital — men den indeholder intet om, at hun selv har for sømt sine pligter. Det kunne hun have begyndt med at undskyldte, når hun klager over andre.

Men denne erklæring er skrevet på dansk. Hun har underskrevet denne erklæring, som er affattet på dansk, skønt den kollega, der har arbejdet sammen med hende som hendes nærmeste overordnede, i sin skrivelse erklærer, at hun ikke kan dansk, og skønt hun i denne erklæring 3-4 steder som en for dr. Bisgaard skærpente omstændighed beklager sig over, at han taler dansk til hende. Det kan da kun være, fordi hun ikke kan dansk. Dr. Bisgaard erklærer også, at hun ikke kan dansk, og det vil da være et meget stort spørgsmål, om man med rimelighed kan tillægge en erklæring, skrevet på dansk, underskrevet af en, der ikke forstår dansk, nogen som helst værdi. Jeg beder den højtærede minister være så venlig heroppefra at sige, om man i nogen retssal ville tillægge en sådan erklæring værdi. Hvis det skulle have været tilfældet, måtte hun have skrevet den på et sprog, hun beherskede, og den måtte have været oversat under fuld kontrol. Ingen ved, hvem der har skrevet den på dansk; hun kan ikke have skrevet den selv, så flydende godt dansk er det.

Jeg mener derfor, at denne erklæring fra hende er værdiløs, indtil det dokumenteres, hvorledes den er opstået. Det er jo da ikke sikkert, at sygehusbestyrelsen ved,

hun ikke kan dansk. Den kan meget vel have taget dette alvorligt, skønt det må være meget tvivlsomt. Jeg beskylder ikke sygehusbestyrelsen for at have handlet med ond vilje. Jeg har tværtimod gang på gang givet udtryk for det modsatte. Det kan meget vel være muligt, at den ikke har fået de fornødne oplysninger.

Derefter går denne erklæring en unormal vej til sygehusbestyrelsen. Da der skal afholdes møde i bestyrelsen, møder den fungerende formand for lægerådet, men der foreligger i dette møde ingen udtalelse fra dr. Bisgaard; han har ikke haft sagen til erklæring, eller måske har han haft den, men blot sagt, at før dr. Papas overordnede har udtalt sig, vil han ikke udtale sig. Der foreligger ikke i sygehusbestyrelsen nogen erklæring om sagen fra ham. Man drøfter sagen alligevel. Den fungerende formand for lægerådet fortæller, at radiologen og narkoselægen, som er i stadig strid med Bisgaard, fremfører visse klager over ham mundtligt. Så sker der det i sygehusbestyrelsen, at man anmoder om at få disse klager skriftligt og, inden de igen skal behandles, få forelagt det hele for lægerådet sammen med en erklæring fra dr. Bisgaard, og man beder om svar på en række bestemte spørgsmål, som det ikke ses om lægerådets fungerende formand eller sygehusbestyrelsen har formuleret.

Det er en så ejendommelig fremgangsmåde, at den er ubehagelig. De to erklæringer, der er kommet fra de to herrer, som altså på opfordring indsender en skriftlig klage, indeholder intet nyt fra tiden før maj 1961, hvor lægerådet havde erklæret, at man godt kunne samarbejde.

Jeg skal nævne ganske kort, at man påberåber sig sager fra oktober 1959, 27. februar 1960, maj 1960, 23. september 1960, januar 1961 og maj 1961; de ligger alle sammen forud for, at lægerådet forrige gang udtalte, at man kunne samarbejde.

Men så er der sket det ejendommelige, at efter at sagen med dr. Papa kommer for — den kender man jo fra dr. Vinter-Jensens skrivelse — møder en dag overlægen ved narkoseafdelingen op under en behandling på sygehuset. Nu kan der jo være mange ting, jeg ikke ved, det er derfor, jeg beder om en undersøgelse; jeg har ustandselig sagt, at jeg ikke kan tage standpunkt om